

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΣΤΡΑΤΗΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΣ
ΜΥΤΙΛΗΝΗ · ΑΡΙΘ. ΤΗΛ. 3-77
Παρασκευή 25 Δεκεμβρίου 1936
Χρονιά 6η — Αρ. φύλλου 244

ΛΕΣΒΙΑΚΟ «ΣΑΤΙΡΙΚΟ — ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΟ» ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΤΟΥ ΦΤΩΧΟΥ

Χριστός γεννᾶται σήμερον καὶ πάλι ἀπ' τὴν Παρθένου.
Οἱ Οὐρανοὶ ἀγάλλονται ἡ Φύσις ὅλη χαίρει.
Μὰ μένα ἡ Φτώχεια καὶ τὸ Κρῦο, σὰ δικοπὴ μαχαίρι
τὰ σωθικά μου σκίζουν καὶ δὲν ξέρω τί θὰ γένω.

Χριστὸς καὶ πάλιν τίκεται, ἀδέρφια, ἐν τῷ Σπηλαίῳ
κ' ὕμνοιοιοῦν τὴ Γέννα Του οἱ Ἀγγέλοι κ' οἱ Ποιμένες
μὰ ἀντὶς καὶ γὼ νὰ χαίρουμαι, σὰν τοὺς ἀρχόντους, κλαίω
καὶ γιὰ δικές μου βέβαια ἔνοιες, μὰ καὶ γιὰ ξένες.

Μάγοι καὶ πάλι ξεκινοῦν ἀπὸ παρθένου μέρη
νὰ πᾶ νὰ προσκυνήσουνε τὸ Φῶς καὶ τὴν Ἀλήθεια.
Στὸ δρόμο τοὺς τὸ θεϊκὸ τοὺς ὁδηγᾷ τ' Ἀστέρι
μὰ ἐγὼ ἔχω νύχτα στὴν καρδιά, τρισκότιδα στὰ στήθια.

Κι' ὅμως, Χριστοῦλη μου, στὴ Φάτνη Σου ἐμπρὸς γονατίζω
καὶ προσκυνῶ, παρακαλόντας Σε, ἔλεος λίγος κάνε
γιὰ τὸ Φτωχό, γιὰ τ' ὀρφανό, γιὰ τὴν καλαμοβύζω
τὴ μάνα τοῦ καὶ γιὰ ὅλους τοὺς στὸν Κόσμο Σου πεινᾶνε.

ὁ Τρίβολος

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΚΑΛΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΣ

Παραμονὴ Χριστούγεννα. Ἐξω παγωνιά ἤσυχη. Φύλλο δὲν κουνιότανε. Μόνο τ' ἀστέρια τρεμολάμπανε στὸν καθάριον οὐρανό. Σὰν ἀποφάγαμε τὴ νερόβραστη σούπα, ἡ μητέρα μᾶς μοίρασε κι ἀπ' ἓνα χεροβόλι σῦκα. Αὐτὸ ἦτανε τὸ συνηθισμένο μας φρούτο καὶ γλυκό, μὰ καὶ τὸ χειμωνιάτικο προσφάγι μας σὰν πηγαίναμε στὸ σχολεῖο. Πέντε-δέκα σῦκα καὶ μιὰ γωνιά ψωμί μὲς στὸ τροβάδι μαζὺ μὲ τὴν πλάκα καὶ τὶς φυλλάδες. Φάγαμε τὰ σῦκα μας, ψάλαμε κουτσὰ στραβὰ τὸ «ἡ Παρθένος σήμερον τὸν ὑπερούσιον... πίπτει» καὶ βοηθήσαμε τὴ μητέρα νὰ μᾶς στρώσει μὲς τὸ μαγειριὸ γιὰ νὰ πλαγιάσουμε. Ἐπρεπε νὰ κοιμηθοῦμε νωρὶς γιὰ νὰ πάμε νύχτα στὴν ἐκκλησιά. Πρὶν μᾶς ἀφήσει ἡ μητέρα πῆρε τὴ σακκοράφα καὶ ἄρχισε νὰ ράβει τὸ κοφίνι μὲ τὰ σῦκα ποὺ βρισκότανε σ' ἓνα κούφωμα τοῦ μαγειριοῦ ἀνάμεσα στὴ «θέση» τῶν στρωμάτων καὶ τὸ «ἀρμάρι» τῶν φαγητῶν. Κάθε χρόνο σὰν ἀπόψε τὴν Καθαρὴ Δευτέρα. Ἐτσι μᾶς ἔφτανε ἡ σοδειὰ τῶν σῦκων καὶ γιὰ τὴ Μεγάλῃ Σαρακοστή. Μὰ γιὰ νὰ μὴν τὴν ἐνοχλοῦμε μὲ τὶς κλάψες μας ἡ καὶ γιὰ νὰ προλάβει κλεψιά, μᾶς ἔλεγε πὼς τὴ νύχτα τῆς παραμονῆς ἔμπαινε στὰ σπῖτια ὁ Καλλικάντζαρος ἀπ' τὸ «πκαρή» καὶ κατοικοῦσε τὰ σῦκα. Ὅποιο παιδί ἔτρωγε κατοικημένα σῦκα πρὶν τὴν Καθαρὴ Δευτέρα ποὺ ξεθύμαινε ἡ κατοικία, ξεφουσκῶνανε τὰ χεῖλια του, πρηζότανε ἡ γλῶσσα του καὶ στὸ τέλος τὸ κάνανε «ὦγι-ὦνι!»

Κανένα ἄλλο κακὸ δὲν κάνανε τὰ περίεργα αὐτὰ δαιμόνια. Μήτε δαγκάνανε γιὰτὶ δὲν εἶχανε δόντια, μήτε τσαγκρουνίζανε μήτε καὶ κλωτσούσανε. Ἡ μανία τοὺς ἦτανε μόνο νὰ κατοικοῦνε τὰ σῦκα. Αὐτὸ μᾶς τῶλεγε ἡ μητέρα γιὰ νὰ

μᾶς καθησυχάζει καὶ νὰ μὴ φοβούμαστε νὰ κοιμόμαστε μονάχα τὰ παιδιὰ στὸν κοιτῶνα μας τὸ μαγειριὸ τὴν παραμονή. Δὲν τότε φοβόμαστε λοιπὸν τὸν Καλλικάντζαρο μὰ τότε μισούσαμε. Καὶ πάντα σκεπτόμουν αἶμα μεγαλώσω νὰ τὸν ἐκδικηθῶ.

Ἐκεῖνη τὴ χρονιά ἐγὼ ὁ πιὸ μέγας ἀπ' τοὺς πέντε γιούς τῆς χήρας μάνας μας εἶχα κλείσει τὰ δέκα μου χρόνια καὶ τᾶλλα μου τ' ἀδερφάκια ἦτανε πιά ξεπεταμένα. Τὴν ὥρα ποὺ ἔγραβε τὸ κοφίνι ἡ μητέρα ἔνοιωσα μέσα μου ἐπαναστατικὸ πυρετό. Ἀναμέτρησα τὶς δυνάμεις μου καὶ βρῆκα πὼς εἶχεν ἔρθει τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου γιὰ νὰ γλυτώσουμε ἀπ' τὴν τυραννία τοῦ Καλλικάντζαρου. Τὸ ἀπόγευμα εἶχα δεῖ τὸ θεῖο μου ποὺ ἔσφαξε τὸ γουροῦνι μας. Μιὰ τὸ κέντησε μὲ τὸ μαχαίρι μας στὸ λαιμό, τσίριξε, ἔτρεξε αἷμα πολὺ καὶ ψόφησε. Τὸ μαχαίρι βρισκότανε τώρα πάλι πλυμένο μὲς τὸ ἀρμάρι. Γιὰ νὰ διώξω ὁλότελα τὸ φόβο ἀπὸ μέσα μου εἶπα ἀπὸ τὸ στρώμα.

— Μητέρα! Ἐγὼ θὰ τὸν σφάξω ἀπόψε τὸν Καλλικάντζαρο.

— Ἐσὺ θὰ κοιμάσαι σὰν ἔρτει, εἶπε ἡσυχὴ καὶ βγήκε.

Τὴν ἀκουσα ποὺ ἔβαλε κουκιά στὸν τενεκὲ τῆς κατσίκας κ' ὕστερα μπῆκε στὸν ὄντα καὶ πλάγιασε. Ἦτανε ὥρα. Ξεσήκωσα τ' ἀδερφάκια μου. Ἀνάψαμε τὸ λυχνάρι καὶ κάναμε πολεμικὸ συμβούλιο. Τοὺς ἔβγαλα λόγο πὼς πρέπει νὰ τὸν ξεκάνουμε τὸν Καλλικάντζαρο γιὰ νὰ τρώμε κάθε μέρα σῦκα. Ἀνάψαμε τὰ αἵματά τους. Οἱ πιὸ μικροὶ δείχνανε πιότερο φανατισμό. Βάλαμε μαξιλάρια, ξεπαραντώσαμε τὸ ἀρμάρι καὶ ὠπλιστήκαμε. Ἐγὼ σὰν ἀρχηγὸς πῆρα τὸ μαχαίρι, οἱ ἄλλοι πῆραν πηρούνια. Δυὸ πηρουνοφόροι, οἱ πιὸ μικροὶ, τυλιγμένοι σὰν Ἀθησινέζοι στὰ σεντόνια, κάτσανε μὲς τὰ «γωνίδια»

τοῦ τζακιῦ, γιὰ νὰ βλέπουνε μὲς τὸ «πκαρή» ἀπ' ὅπου θὰ κατέβαινε ὁ Καλλικάντζαρος. Ἐγὼ μὲ τὸ κύριο σῶμα σταθήκαμε μπροστὰ στὸ κοφίνι καὶ κοντὰ στὴν πόρτα! Οἱ μικροὶ θὰ κεντούσανε τὸ αἶμα δαιμόνιο, ὅπως θὰ κατέβαινε, στὸν πισινὸ μὲ τὰ πηρούνια τους καὶ θὰ μᾶς φωνάζανε νὰ τὸ ξεκάνουμε. Γιατὶ κατάστρωσα ἔτσι τὸ σχέδιο τῶν ἐπιχειρήσεων; Ἀπὸ στρατηγικὸ ἐνστικτο. Μήπως οἱ στρατηγοὶ βγαίνουν ποτὲ στὴν πρώτη γραμμὴ; Ἀκολουθοῦν τελευταῖοι καὶ φεύγουν πρῶτοι.

Δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα κι' ἀκούσαμε ζαλοπατήματα ἐπάνω στὸ δῶμα. Ἡ καρδιά μου ἔκανε τὰ καὶ τὰ γόνατά μου κοπήκανε. Γιὰ τῶν συντρόφων μου τὶς καρδιές καὶ τὰ γόνατα δὲν ξέρω, μὰ τὰ πηρούνια τρέμανε στὰ χέρια τους. Μόνον οἱ διπλοσκοποὶ δὲ φαινότανε νὰ χαμπαρίζουν ἀπὸ φόβο. Μὰ ἄξαφνα ντοῦπ! ἔπεσε ἓνα κεραμιδάκι ἀπ' τὸ πκαρὴ στὴ στάχτη, μπροστὰ στὰ πόδια τους. — Ὁ Καλλικάντζαρος! Βάλανε τὶς τσιρίδες καὶ κάνοντας τοῦμπες βρεθήκανε μπροστὰ στὰ πόδια μας. Πανικός! Τσιρίζανε ὅλοι. Ἐκείνη τὴν ὥρα νὰ σφάζανε θὰ τσιρίζανε λιγώτερο. Ἡ μητέρα ἔτρεξε σὰν τρελλή. Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούστηκε μιὰ ντουφεκιά κ' ἓνα ὦχ ἀπὸ πάνω ἀπ' τὸ πκαρὴ μας.

— Σωπάτε! φώναξε ἡ μητέρα. Τὸν σκότωσε τὸν Καλλικάντζαρο ὁ θεῖος σας ὁ Γιωργῆς.

Ἐλεγε ἀλήθεια. Ὁ μπάρμπα Γιωργῆς ποὺ ἦτανε ἀντίκρυ τὰ σπῖτια μας φώναζε ἀπ' τὸ παραθύρι: — «Τί πάθανε τὰ μωρά! Τρομάξανε! Δὲν εἶνε τίποτα. Κλέφτης ἦτανε».

— Τὸν σκότωσε τὸν Καλλικάντζαρο; ρώτησε ἡ μητέρα ἀνοίγοντας τὸ παναθῦρι.

— Ναί, εἶπε ὁ θεῖος Γιωργῆς. Πέσετε κοιμηθῆτε. Ἡ βρώμα ἡ Μάρθα θέλει σκότωμα ποὺ τοὺς βάξει μέσα. Καληνύχτα.

Μάρθα λέγανε τὴ γειτόνισά μας, τὴ γυναῖκα τοῦ Δημητρουῖ ποὺ κειτότανε χρόνια κωλοκομμένος στὸ στρώμα. Εἶχε γκρεμιστεῖ ἀπ' τὴν καρδιά καὶ σακατεύτηκε. Ἡ Μάρθα ἦτανε ξαδέσφη τοῦ θεῖου Γιωργῆ. Εἶχε πάντα κόκκινα μάγουλα καὶ τραγουδοῦσε καὶ γελοῦσε μέρα νύχτα. «Βρώμα» τὴν ἔλεγε κι' ὁ ἀντρας τῆς καὶ «πρόστυχη». Ἰσως ποὺ ἔβαζε μέσα δαιμόνια. Τὸν ἀκούγαμε ἀπ' τὸ μαγειριὸ μας, ποὺ τὴ μάλανε σχεδὸν κάθε βράδυ. Τὰ σπῖτια μας τὰ χώριζε ἓνας τοῖχος κ' ἡ φωνὴ ἔρχόταν ἀπὸ τὸ τζάκι σὰ νὰ μιλοῦσε μπροστὰ ἐκεῖ.

Μᾶς ξαράτωσε ἡ μητέρα, ἄλλαξε βρακάκια τῶν μικρῶν, ἔφερε καὶ κεινὴ τὸ μαξιλάρι τῆς καὶ κοιμήθηκε μαζί μας.

Δὲν ξέρω ἂν ξανάγραψε τὸ κοφίνι ἄλλα Χριστούγεννα γιὰτὶ ἐγὼ τὸν ἄλλο χρόνο ἔφυγα στὴ Χώρα νὰ σπουδάξω. Ξαναγύρισα δάσκαλος (Ἡ συνέχεια στὴ 2α σελίδα)

Τὸ Αἰθνητικὸ Σολοικοπαζαρό

Καλλιτεχνικὲς δουνταξίες

(«Ν. Κόσμος» 11-12 — Ἀρχαιολογικὸν ἄρθρον)

«Δύο ἄλλες τέχνες ποὺ ΗΥΔΟΚΙΜΗΣΑΝ οἱ Αἰγαῖοι καὶ ποὺ βρήκαμε σπουδαῖα δείγματα στὶς ἀνασκαφές...»

Καλὰ τὶς ἔκαναν τὶς τέχνες καὶ ΤΙΣ ΗΥΔΟΚΙΜΗΣΑΝ.

Τὸ κῆτος

(«Ν. Κόσμος» — Ἀπὸ τὸ ἄρθρον «ὁ πόλεμος κατὰ θάλασσαν»)

«Ἐνας τρομακτικὸς κεραυνὸς ποὺ ἐπαναλαμβάνεται καὶ ξαναεπαναλαμβάνεται ἕως τὸ ΚΥΤΟΣ τοῦ πολεμικοῦ... Ἐξ ἄλλου ἡ διαίρεσις τοῦ ΚΟΙΤΟΥΣ τοῦ πλοίου εἰς πολλὰ διαμερίσματα στεγανῶς...»

Τὰ πολεμικὰ ἔχουν κ' ὕτος τὰ πλοῖα κ' οἶτος. Διαλέξετε καὶ πάρετε. Ἐμεῖς ἐν τῷ μεταξὺ ψαρεύσαμε ἓνα κ' ἡτος.

Ἐρωτήσατε

(«Ν. Κόσμος» 19-12 — Καμπάνια)

Ἐρωτήσατε μίαν, ἐξ ΩΝ βάλουν μὲ πάρθια βέλη κατὰ τῆς Γαλατείας, διατὶ ἡ τόση κακία αὐτῆς. Καμμία δὲν θὰ σᾶς δώσῃ ἀπάντησιν καὶ δικαιολογίαν.

Ἐρωτήσατε καὶ σεῖς, κ. συντάκτα, μίαν Γραμματικὴν ἐξ ΕΚΕΙΝΩΝ Αἱ Οἰοῖται κτλ.

Αἱ πλέον τάξεις

(«Ν. Κόσμος» 19-12 — Διάφορον)

Ἡ γαλλικὴ ἐφημερίς «Παρί Σουὰρ» εἶχε τὴν πρωτότυπον ἔμπνευσιν νὰ ἀπευθύνῃ εἰς διαφόρους ἀναγνώστας τῆς, ἀντιπροσωπεύοντας ΤΑΣ ΠΛΕΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΣ ΤΑΞΕΙΣ ΚΑΙ ΜΕΡΙΔΑΣ, τὸ ἐρώτημα.

Ἐδὼ ΠΛΕΟΝ δὲν καταλαβαίνει κανεὶς τίποτε.

Οἱ περιστροφικοὶ κύκλοι

(«Ν. Κόσμος» 19-12 — Ἀρθρ. «Πῶς ἐγενήθη ἡ μηχανή»)

«Τὸ φεγγάρι ἐπίσης ἐχάρασε ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΙΚΟΥΣ ΚΥΚΛΟΥΣ. Οἱ ἀστρονόμοι ἔτσι ἔφτιαναν σφαῖρας ὅπου ἐτοποθετοῦσαν στὴ μέση τὴ γῆ, τὸ φεγγάρι, τὸν ἥλιο, τοὺς πλανήτας».

Δὲν εἶχε φαίνεται τότε ἀκόμα ἀνακαλυφθεῖ ὁ τετραγωνισμὸς τοῦ κύκλου.

Μία παράξενη ἀρετὴ

(«Ν. Κόσμος» 19-12 — Ἀρθρ. «Ὁ Ἐδουάρδος»)

«Ὁ νέος Βασιλεὺς εἶναι ὁ δευτερότοκος υἱὸς τοῦ Γεωργίου τοῦ Ε' καὶ τῆς Βασιλίσσης Μαρίας, Ἀλβέρτος, Φρειδερίκος, Ἀρθουρος, Γεώργιος, Δοῦξ τῆς Υόρκης, εἶναι ἀνθρωπὸς ἀπλοῦς, μετρίοφρων, ἐπιφυλακτικὸς, ΔΕΙΛΟΣ, ἀνθρωπὸς τοῦ καθήκοντος».

Νὰ λοιπὸν ποὺ καὶ ἡ δειλία εἶναι ἀρετὴ στοὺς βασιλιάδες κατὰ τὸν Ἀθηναῖον συνάδελφον.

"ΤΡΙΒΟΛΟΣ,"

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΕΣ
ΛΕΣΒΟΥ 120
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ 175
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Α.Α. 1
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ Δρχ. 2.50

Οι συνδρομές προπληρώνονται

Προϊστάμενος εργασίας
Φωτ. Λιανόπουλος
Οπισθεν Αγ. Συμεών

Ο ΚΑΛΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΣ

(Συνέχεια απ' την 1η σελίδα)
λος στο χωριό ύστερ από δχτώ χρόνια. Μία μέρα ήρτε απ' την Αμερική ένας χωριανός μας, ο Μαρίνος της Πετράδαινας που κούτσαινε λιγάκι απ' το δεξί του πόδι. "Ακουσα τα σχολειόπαιδα που φωνάζανε το νέο στο διάλειμμα: «Ήρτε ο Καλλικάντζαρος». Το βράδυ που έτρωγα στο θείο μου Γιωργή έγινε λόγος για τον Καλλικάντζαρο. Ρώτησα από λαογραφικό ενδιαφέρον: «Ο κόσμος πιστεύει πως είναι κουτσός ο Καλλικάντζαρος;» Ο θεός με κύταξε στα μάτια παράξενα, χαμογέλασε και μούπε: «Δε θυμάσαι! Αυτός είναι ο Καλλικάντζαρος που αρματωθήκατε, μωρά παιδιά, ένα Χριστουγεννιάτικο βράδυ να σφάξετε! Ανέβηκε απ' το δώμα σας πούταν χαμηλό και σκαρφάωνε απ' το πκαρή σας στο δώμα του γείτονά σας του Δημητρου για να βρεθεί με την προκομμένη την ξαδέρφη μας τη Μάρθα. Ακουσα τις τσιρίδες σας—είχατε τρομάξει μ' ένα κεραμιδάκι που έπεσε στη γωνιά—πετάχτηκα στο παναθύρι με τον τσεφτέ, τον είδα που έτρεχε στο δώμα και του άναψα μία ντουφεκιά. Τον πέτυχα στο γόνατο. Την άλλη μέρα μαθέφτηκε το νέο στο χωριό και τότε βγάλανε Καλλικάντζαρο. Ύστερ από λίγον καιρό πήρε τα μάτια του κ' έφυγε στην Αμερική. Εκείνα τα χρόνια αυτές οι δουλειές ήταν μεγάλη ντροπή!»

Απόψε που την ξαναθυμούμαι την παιδική τούτη ιστορία, λέω πάλι. Τι κρίμα να τύχει άνθρωπος ο Καλλικάντζαρος! Θα τον είχαμε ξεκάνει εκείνη τη νύχτα, μια που ανασκουμπωθήκαμε. Και τα παιδιά του κόσμου θα τρώγανε τώρα άροβα σύκα όλο το χειμώνα χωρίς διακοπή.

Σ. Κανίδς

Ο ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΣ ΦΤΑΙΕΙ

— Θα τύχα κομμένο το τσιγάρο, από χρόνια.
— Και γιατί δεν τύκοψες άντρούλη μου;
— Φταίνε τα τσιγάρα του Παπαστράτου.

ΑΠ' ΤΟΝ ΚΑΖΑΜΙΑ ΤΟΥ 1937

Ο Καζαμίας μās μηνά για τις κακοκαιρίες.
"Όσοι λοιπόν δε θέλετε να έχετε φασαρίες τρεχάτε ναγοράσετε τις μάλλινες και τινες στού Στεφανίδη Σοφοκλή θανυμίες καμπαρνίνες.

ΕΦΟΔΙΑΣΘΗΚΑΤΕ με σαπούνια Μεταξά που τα αντι-ροσώπει ο κ. Μιχ. Μούρας;

ΤΟ ΛΕΣΒΙΑΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ραβασάκι

Από σήμερα ως τα Φώτα που δέ θάχετε σχολείο θα σέ βρίσκω σάν και πρώτα πίσω απ' το Διδασκαλείο να τὰ λέμε μες το λιώνα πουνε έρημος το χειμώνα.

ΛΟΓΙΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

• Ειρήνη 'Υμίν» ο Ποιμήν.
• Φυγών μί γαλήνη ήβρις φορτούναν» Νικήρατος.
• Ο Καρπέτας έχει άνομον και άνομιολόγητον συμφέρον να με συκοφαντεί» Γ. Τράμπος.
• Γιώργο! Έρχεται η σειρά μας» Σοφ. Σακαλής.
• Έγώ δέν το φοβούμαι το αιώνιον Κριτήριο» Γ. Πετρουνάκος.
• Ίγω πλιά είμη νταμγκαδιασμένους» Π. Πατλάκας.
• Και στα δικά σου, Μιχαλάκη» Τάκης Ζερμπίνης.
• Παρομοίως. Τάκη» Μιχ. Χριστοδουλίδης.
• Άντε, λοιπόν, να πάρω σειρά!» Τάκης Χριστοδουλίδης.
• Λέω να γυρίσω» Δημ. Φωτίου.
• Το προσωπικόν μου είναι ολιγαρκές (=άνεπαρκές)» Π. Βαλάκης.
• Είδα κουμάτ Θιού μέρα» Εύστρ. Πιτέλλης.
• Θα κάνου ένα φριξόν που θα γίνου κούκλα» Παν. Μολυβιάτης.
• Έγώ θα σάς βάλω όλους σας στο δρόμο τς άρετής» Άντ. Κιουντούζης.
• Μάλισα! Το είπε άφενδόν (=άναφανδόν) Κυρ. Καραμουτσας.
• Δεν είσαι έμφυής (=εύφυής)» Ι. Στεφανίδης.
• Νίκο, ο εισπράκτωρ μου γυρεύει το έπίδημα (=έπιτήδευμα) Άργύρ. Μπέμης.
• Ο Έδουάρδος έφυγε κρυπτόντως (=κρυφίως) ο Ίδιος.

ΤΡΙΒΟΛΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

Γουροβνι. Υπάρχουν δίποδα και τετράποδα. Τα πρώτα τρώνε τα δεύτερα.

Χήρος. Δεν έχει καμιά σχέση με τη λέξη χ ο ι ρ ο ς.

Χήρα. Δέχεται εύχαρίστως... χείρα βοηθείας.

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΕΡΧΟΝΤΑΙ

Εκμυστήρευσις

Την ύπομονή σου νάχα, γαίδαρε ήθελα μονάχα εις το πείσμα της ν' άντέχω και ξωπίσω της να τρέχω.

Χρόνια είναι που με παιδεύει ή τσαχπίνα, ή νταρντάνα και μ' άπαφτό, σάν γινατεύει, τον πατέρα και τη μάνα.

Δε βαστώ πιά το γινάτι και το πείσμα της τό τόσο και θα σου έμπιστευθώ κάτι. σκέπτομαι να την σκοτώσω.

Άρης

Σ η μ. Τ ρ ι β. Άς έλπίσουμε ότι ο γαίδαρος δε θα τον παραδόσει στην Εισαγγελία αν πραγματοποιήσει τον προμελετημένο φόνο.

ΨΟΥΝΙΣΑΤΕ τα πιστά σας για τις γιορτές απ' το Διόνυσσο;

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ τα καινούρια Σαμώτικα κρασιά του κ. Μιχ. Μούρας;

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Εις λειχούδην

Στή σαχαρίνη σωτηρία βρήκες και τρώς γλυκά όσα θέλεις! Μά καθώς λείει φίλη Κυρία όσα κι' αν βρείς θα τ' άντανέλης» δίχως καθόλου να σε μέλλει αν ζαχαρένια είνε ή από μέλι. Μέσ στην τσέπη ή σακχαρίνη δίνει συνείδησης γαλήνη.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ποιμένος «Κηδεΐα»
Ν. Άρώνη «Αί κοσμοσωτήρια έορταί».
Κ. Σαλβαρή «Σε ξεχάσα στ' αλήθεια».
Όρ. Μεταξά «προφήτ' Ηλιά ανάβας».
Παν. Άράπη | «Θηλικές καντά-
Ι. Βονοφάκιδη | δες».
Πρ. Καμβυσέλη «Τό παλιό μοδι-
στράδικο» (Απομνημονεύματα).
Κ. Γρηγοριάδη «Περί γκογκοφίων».
Μιχ. Κούμπα «Τό γλέντι και αι άντιρρήσεις της Μαμάς» (Έκδοσις τοῦ 1934).
Μιχ. Μούρα «Τό Σαμιώτικο».
Ίωάν. Πεζώνη «Η διασταύρωσις Έρεσσοῦ».
Φ. Άνατολέα «Τρ άνφάν γκατέ» (Ρωμαντική περιπέτεια δημοσιογράφου).

ΟΝΕΙΡΟΚΡΙΤΗΣ ΤΟΥ ΤΡΙΒΟΛΟΥ

Ίχνη άν Ίδεις κατ' δναρ, ότι έχεις διαβητικός δντας δέν πρέπει να φας γλυκίσματα.

Θάνατον τηματάρχου Ιατροῦ άν Ίδεις καθ' ύπνους, νέος Ιατρός δντας, άνοιγμα της μοίρας σου σημαίνει ο δνειρος, διότι θέλεις εισέλθει εις τὰ στραβά των συναδέλφων σου.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ

Στο πεδίο

Πεδίο μου π' όλο και ψηλώνεις—τόν ούρανο ή κορυφή σου έγγίζει—την τριανταφυλλιά για να πεισμώνεις. Τό ύψος αυτό τί συμβολίζει;

Μά όσο ψηλά κι αν άνεβαίνεις τη μυρουδιά της για να φθάσεις θα σκύψεις να την άνταμώνεις μαζί της ταπεινός θα γένεις.

Η Τριανταφυλλιά
(ΧΙη Μούσα)

Βγάλτον έξω

Βγάλτον έξω, μωρέ τί τον κρύβεις;
Φέρεμού τον να χαρεί, ό,τι έσύ δέν τοῦ δίδεις.

Κολασμένος μπορεί να μη νοιώθει τί κάνει. Βγάλτον έξω, μωρή, για να γάνει.

Πρίν πεθάνω, μωρή θα τον κάνω δικό μου. Κι' όποια με ζήλια με θωρεί θε να φάει τ' άπαφτό μου.

Είνε χρόνια, μωρή που προσμένω.

Βγάλτον έξω, τό μπεκρή και χασιωμένο.

Η Άόρατος Δύναμις
(ΧΙη Μούσα)

ΓΛΩΣΣΟΛΕΤΗΣ

Η βραδυγλωσσία θεραπεύεται άν επαναλάβετε τρίς και ταχέως τό κάτωθι φάρμακον:

«Φερ νάψου Λιά».
(Συλλ. Κοπ-Αγιάσος)

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΝΕΥΜΑ

Από ξένα περιοδικά

Εύτυχώς...

Ένας εργάτης ήταν άρρωστος την ήμέρα της πληρωμής και δέν πήγε στη δουλιά, παρεκάλεσε όμως ένα φίλο του να πάρει και τό δικό του βδομαδιάτικο και να τοῦ τό στείλει. Άργά τη νύχτα ήρθε ο φίλος στο σπίτι τοῦ άρρωστου με ύφος μάλλον θλιμένο.

— «Έχασα τό βδομαδιάτικό σου», λέγει, μετά κάμποση ώρα δισταγμού.

— «Τό έχασες!...» Άρχισε να ρωτά ο άρρωστος...

Ο πρώτος τόν διακόπτει. — «Δε με πιστεύεις; Και με τη γκίνια που είχα αν εξακολουθούσα να παίζω θα έχανα και τό δικό μου».

Η όδός προς την'δόξαν...

Ο συγγραφέας δίνει συνέντευξη. — Λοιπόν κύριε συντάκτη τό συμπέρασμά μου είναι ότι χρειάσθηκα δέκα χρόνια για να καταλάβω ότι δέν είχα ούτε ίχνος λογοτεχνικό τάλέντο.

— Και τα παρατήσατε τότε;

— Α μπα. Στο διάστημα αυτό είχα πιά γίνει διάσημος.

Υπάρχει διαφορά.

Ο επιβάτης τοῦ τραίνου, στόν εισπράκτορα. — Έχω καιρό να άποχαιρετήσω τη γυναίκα μου;

— Δεν ξέρω κύριε. Πόσον καιρό έχετε παντρεμένοι;

Σύγχρονοι Καρυάτιδες.

Ο ξένος. — Τί αγάλματα είναι εκεί πάνω στο μισοτελειωμένο κτίριο;

Ο ντόπιος. — Δεν είναι αγάλματα. Είναι εργάτες και δουλεύουν σ' ένα κρατικό γιανί.

Η γλώσσα λανθάνουσα...

Ένας πονόψυχος κύριος βλέποντας έναν έφημεριδοπώλη να σηκώνει έναν δγκο έφημερίδες τόν έρωτα με συμπόνια.

«Δε σε κουράζουν τόσες έφημερίδες παιδί μου;»

— «Καθόλου. Δεν τίς διαβάζω».

Αγάλια αγάλια...

Ο πελάτης στόν όδοντογιατρό. — «Άχ γιατρέ! δέν ήταν αυτό τό δόντι που έβγαλες».

Ο γιατρός. — Μη στενοχωρείσαι φίλε μου. Θα τό βγάλουμε και κείνο.

Άλλα λόγια.

Ο Ζητιάνος. — Άφέντη, δόσε μου κάτι να πιω ένα καφέ.

Ο Σκαωτέζος. — Είσαι στα καλά σου; Νομίζεις πως κ ουβαλω στίς τσέπες μου καφέ και ζάχαρη!

Υπό έκτύπωσιν...

Ένας βιβλιόφιλος έζήτησε από Γαλλικό βιβλιοπωλείο ένα τόμο τοῦ Όμέρ Καγιάμ.

— Δυστυχώς δέν υπάρχει ήταν ή άπάντηση. Έχουμε την Όδύσσεια και την Ίλιάδα του αλλά τό Καγιάμ δέν τό έχουμε.

ΔΩΡΑ

Τά πιο χαριτωμένα δώρα τάχει ο Κίμων ο Θαλασσινός.

Τά πιο έξυπνα ο Π. Πατλάκας.

Τά πιο άριστοκρατικά ο Ζενόπουλος.

Τά πιο χρήσιμα ο κ. Ν. Παρασκευαΐδης.

Και τά πιο πικρικά θα τό βρήτε στοῦ Σουβατζόγλου-Βασιριτζή.

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ & ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΠΙΒΕΒΛΗΜΕΝΗ ΠΡΟΝΟΙΑ

Μέχρι της στιγμής που το φύλλον μας τίθεται εις τὰ πιεστήρια ο ειδικός ρεπόρτερ δὲν μᾶς ἔφερε νεώτερα ἀπὸ τὴν διαμάχην τῶν μελῶν τῆς Λέσχης. Ὡς γνωστὸν εἶχαν χωρισθεῖ εἰς δύο στρατόπεδα. Οἱ γέροντες ἐτάχθησαν ὑπὲρ τοῦ χαρτοπαιγνίου. Οἱ νέοι, ὅπως λ. χ. οἱ κ. κ. Ἀρ. Νιάνιαν, Β. Καμπᾶς, Γ. Τζοᾶνος κλπ. εἶνε ἐναντίον, καὶ μὲ τὸ δίκιο τους. Δὲ θέλουν νὰ βγάλουν τὸ ὄνομα χαρτοπαίχτες.

NEON ΑΙΜΑ

Εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ ἐκλιπόντος τμηματάρχου τοῦ Πολιτικοῦ μας Νοσοκομείου ἀιμνήτου ἱατροῦ Γρ. Ρεπάνη ἐξελέγη ὑπὸ τῆς Ἐφορίας ὁ κ. Χατζηγιώργης. Ὁ κ. Καραμάνος, ἐρωτηθεὶς ἂν ἐγκρίνει τὴν ἐκλογὴν τῆς Ἐφορίας ἐδήλωσεν ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ γίνῃ ἐπιτυχστερὰ ἀντικατάστασις.

ΠΑΕΙ Ο ΓΑΜΠΡΟΣ

Οἱ Πειραιῶτες ἔχουνε τὸνομα πὼς εἶνε μάγκες καὶ δὲ γελοῦνται εὐκολά. Καὶ ὅμως μιὰ Μυτιληνιά παρ' ὀλίγον νὰ τυλίξῃ ἔναντε καὶ νὰ τὸν πάρει ἄντρα. Ἐργαζότανε ὡς ὑπέρβητρα στὸν Πειραιᾶ ὅπου καὶ γνώρισε τὸ μάγκα της. Τὸν ἀγάπησε καὶ ἀνταγαπήθηκε τόσο αὐτὴ ὅσο καὶ τὸ κομπόδεμά της ποὺ περιεῖχε καμιά εἰκοσαριά χιλιάδικα.

— Μὲ παίρνεις ;
— Σὲ παίρνω.
— Πάμε στὸ χωριό μου στὴ Μυτιλήνη νὰ τὸ ποῦμε στὸν πατέρα μου.

Καὶ ἦρθανε σπῆτι της σ' ἓνα χωριὸ τοῦ νησιοῦ κοντὰ στὴν Καλλονή.

Ἐνα μῆνα τὸ σπῆτι τοῦ πεθεροῦ καιγότανε ἀπ' τὸ ζέφκι. Καὶ τὸ κομπόδεμα ξεφούσκωνε στὰ μαγαζιά καὶ στὶς μοδίστρες. Ἐπὶ τέλους τὴν περασμένη Κυριακὴ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ὁ γάμος ὁ γαμπρὸς ἐξηφανίσθη. Τράβηξε γιὰ τὸν Πειραιᾶ γιὰ καινούριο γκαστρωμένο κομπόδεμα. Λιγάκι πιὸ βιαστικὴ νάτανε ἡ νύφη θὰ τὸν κουκούλωνε τὸν Πειραιώτη.

ΝΕΑ ΗΘΗ

Ὁ κ. Γ. Μπούμπας, ὁ γνωστὸς θαλασσινὸς ἀθλητὴς καθιέρωσεν ἐσχάτως ἓνα νέον εἶδος μπαξισιοῦ γιὰ τὰ παιχνίδια. Τὸ μπαξισι εἰς εἶδος. Ὡς τώρα οἱ εὐθυμοῦντες ἔρριχναν ἢ κολλοῦσαν στοὺς μουσικάντες λεφτὰ ἀσῆμι ἢ χαρτί. Μὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσουμε πὼς δὲν εἶνε καὶ τόσο λεπτὸς ὁ τρόπος αὐτὸς τῆς καλλιτεχνικῆς ἀμοιβῆς. Γιαὐτὸ ὁ κ. Μπούμπας ἐνθουσιασθεὶς ἓνα βράδυ ποὺ πέρασε ἀπ' τὴν «Αἴγλη» ὕστερ' ἀπὸ ψάρεμα, ἐξεσφενδόνισε μὲς τὴν ποδιά τοῦ κ. Καρακάση ἓνα μισοζώντανο γουφάρι. Τὸ σπαρταριστὸ μπαξισι χειροκροτήθηκε ἀπ' τὸ Κοινόν, ποὺ σημαίνει πὼς ἐγκρίνει τὴν εἰς εἶδος ἀμοιβὴν τῶν καλλιτεχνῶν.

Ἄς ἐτοιμασθοῦν λοιπὸν οἱ μουσικοί μας νὰ δέχωνται στὰ παλκοσένικά τους τὰ πιὸ ἀπρόοπτα μπαξισία. Ὁ κ. Κουπαράνης λ. χ. θὰ τοὺς πετοῦσε λουκάνικα, ὁ κ. Βακάκης ἓνα μπογατσίνι, ὁ κ. Δουκάκης ἓνα μπεῦτι χοιρινό, ὁ κ. Καμιλέλης ἓνα ζευγάρι παπούτσια, ὁ κ. Κόπανος ἓνα λάχανο, ὁ κ. Δήμος Λόντος ἓνα ὀρόμο καὶ οὕτω καθεξῆς.

— Ποῦ διάολο εἶνε κρυμμένο τὸ κομπόδεμα. Καὶ νὰ σκέφτομαι πὼς αἰβριο πρῶτ-πρῶτ ὅλες οἱ ἐφημερίδες θ' ἀναφέρουν τὸν κρυψώνα ! !

ΒΑΣΑΝΑ ΝΥΦΑΔΩΝ

Ἡ ἐθιμοτυπία ἐπιβάλλει στὶς νυφάδες, τίς παντρεμμένες ἀλλὰ πρὸ πάντων τίς ἀρραβωνιασμένες νὰ γράφουν εὐχετήρια γράμματα στὶς πεθερὲς ποὺ λείπουν μακρυνά, κατὰ τὰς κοσμοσωτήριους ἐορτάς.

Ὁ καθένας φαντάζεται πόσο δύσκολο πρᾶμα εἶνε ἡ ἀλληλογραφία αὐτοῦ τοῦ εἵδους. Διότι ναὶ μὲν τὰ ἐπιστολάρια τοῦ παλιοῦ καιροῦ εἶχαν προβλέψῃ καὶ αὐτὴν τὴν περίπτωσιν, ἀλλὰ τί τὰ θέλετε. Εἶνε μπαγιατίκες συνταγὲς ποὺ δὲν ἀρμόζουν σὲ μοντέρνα κορίτσια. Αὐτὸς ὁ λόγος ὑπεχρέωσε δυὸ νύφες τῆς πόλεως μας ποὺ εὐρέθησαν προχθὲς εἰς ἀνάλογον ἀνάγκην νὰ καταφύ-

γουν εἰς μίαν φίλην των, ἡ ὁποία πρὸ ἐτῶν τὰ εἶχε ξεκεφαλίσῃ μὲ τὴν ἀπουσιάσουσαν πενθεράν της, μητέρα τραπεζίτου, τῇ βοηθεῖ φίλου δικηγόρου καὶ καθηγητοῦ τῆς φιλολογίας συνεργασθέντων ἐπὶ ὁλοκληρὸς ὥρας διὰ τὴν σύνταξιν εὐχετηρίου γράμματος ποὺ ἀφήκεν ἐποχήν. Ἐννοεῖται ὅτι πλὴν τῶν ὀνομάτων καὶ ὁλόκληροι φράσεις τοῦ παλαιοῦ κειμένου ἐτροποποιήσαν ἐπὶ τὸ... δημοτικιστικώτερον οὕτως ὥστε νὰ εἶνε βέβαιον ὅτι αἱ δύο πενθεραὶ ποὺ θὰ λάβουν τὰς εὐχὰς δὲν θὰ ὑποψιασθοῦν πὼς πρόκειται περὶ ξαναζεσταμένης πνευματικῆς τροφῆς.

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ

Ὁ Πρόεδρος τῶν Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ὁ ἀρχικηπουρὸς τοῦ Β.Ι.Ν. κ. Ζαφείριος Γιαννέλης ἀπελύθη τῆς θέσεώς του, λόγῳ ἀμελείας ἀντικατασταθεὶς ὑπὸ τῆς Κυρίας Ἀνδρονίκης Ἀρώνη.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Παραπετιημοῦν εἰς τὴν πόλιν μας οἱ κ. κ. Χαρ. Χαραλάμπους, Τζάνος Καραμάν καὶ Χατζηθωμᾶς τῆς ὁμωνύμου Ἐταιρείας, γιὰ δουλειὰς τοῦ ποδαριοῦ.

ΕΧΕΙ ΔΙΚΙΟ

Πληροφοροῦμεθα ὅτι μερακλῆς νεᾶζων γέρον οἰκουρὼν ἀπὸ μακροῦ καὶ μαθὼν διάφορα νεανικά κατωρθώματα φίλου του, ἐδήλωσεν :

«Μὰ αὐτὸς, καταλαμβάνετε, δὲν εἶνε πιὸ νέος ἀπὸ μένα. Μόλις τὸν περνᾷ 5—6 χρόνια καταλαμβάνετε. Δι' αὐτὸ ἡ διαγωγή του μὲ τὴν δακτυλογράφον, μοῦ φαίνεται ὁληθὲς σκάνδαλον. Καταλαμβάνετε ;»

Φυσικὰ καὶ εἶνε σκάνδαλον. Ἄν ἦτο νεώτερος κατὰ 5—6 ἔτη, δηλαδὴ ἂν δὲν ὑπερέβαινε τὰ 65 τότε μὴδὲν παρεξηγήσεις.

ΜΙΑ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ

Ἀγαπητὲ Τρίβωλε,

Παρακαλοῦμε δημοσιέψετε, ἂν δὲν ἔχει τύπο τὸ καλὰθι τῶν ἀχρηστών, τὴν κάτωθι διαμαρτυρία μας, ποὺ εἶνε βγαλμένη ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιάς μας.

«Διαμαρτυροῦμεθα ἐντόνως διὰ τὴν συγχώνευσιν τοῦ Παρθεναγωγείου μὲ τὸ Γυμνάσιον θηλέων. Διότι μὲ τὸ μέτρον τοῦτο θὰ ἀλλὰξουν οἱ ὥρες τῶν μαθημάτων καὶ τῆς ἐξόδου καὶ δὲ θὰ μποροῦμε νὰ βροῖσκουμε τίς μαθήτριες τίς ὥρες ποὺ ξέραμε. Ἡ παρέα Πατλακαρπασάρα

ΝΕΑ ΦΑΡΣΑ :

Προχθὲς ἐθεάθη ὁ Μπαρμπανιάννης τῆς Μητροπόλεως μεταφέρων εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυνηγοῦ κ. Ι. Πεζώνη μετὰ πολλῆς προσοχῆς ἓνα δεμάτι ἀστιβὲς ἢ «ἀστιβὲς» κατὰ Πεζώνην. Ὑποτίθεται ὅτι τὶς ἔστειλε γνωστὸς ὑψηλὸς φίλος, ἄγνωστον ὅμως πρὸς ποῖον σκοπόν.

ΠΩΣ ΒΡΗΚΕ ΤΟ ΛΟΓΑΡΙΣΜΟ

Διαβάζοντας τὴν ἐφημερίδα τοῦ ὁ κύρ Σίμος πρῶτ πρῶτ τὴν Τετάρτη εἶπε στὸ συνέταιρό του, ποὺ τὸν ρώτησε τί νέω γράφει :

Τοῦλάχιστον ἐξήντα βόδια πρέπει νὰ κόψουμε παραπάνω ἀπ' τὰ περσινά.

— Τὸ γράφει ἡ φημιρίδα ρώτησε ὁ ἄλλος ;

— Βέβαια. Διακόσες σαράντα χιλιάδες ἔστειλε ἡ Κυβέρνησις γιὰ τοὺς φτωχοὺς καὶ ἐξήντα ποὺ ἔπιασε ὁ ντόπιος ἔρανος, πόσα βόδια κάνουν ;

— Μόνο κρέας θὰ τὰ φάνε, λέω, παρατήρησεν ὁ ἄλλος.

— Ἀπὸ κρέας εἶνε μαῦρο τὸ μάτι τοῦ φτωχοῦ, κρέας θὰ τὸ ψουνίσει τὸ εἰκοσάρι ποὺ θὰ τοῦ δόσουνε. Σὰ νὰ μὴν ἔχει ἄδικο ὁ κύρ Σίμος.

ΤΙ ΑΚΟΥΕΣ ΣΤΑ ΧΑΣΑΠΙΑ

Ἐξαιρετικὰ ζωηρὴ ἡ κίνησις χθὲς εἰς τὰ χασαπιά. Ὁ κοσμάκης εἶχε δὲν εἶχε ἔσπευδε νὰ ἐξασφαλίσει τὸ κρεατάκι του καὶ κυρίως τὸ χοιρινό του. Χριστουγεννιάτικο τραπέζι δίχως χοιρινὸ δλοῦρμι ; Οἱ χασάπηδες λοιπὸν δόστου καὶ κόβανε καὶ ζυγιάζανε. Φυσικὰ λύγφ τοῦ ἐξαιρετικοῦ τζίρου τὸ προσωπικὸν τῶν χασαπιῶν εἶχεν ἀυξηθεῖ μὲ ἰδιαίτερο ταμία, ζυγιστή, γραμματικὸ—ἐνεκα ὁ βερεσὲς—καὶ γενικὸ τοποτηρητὴ. Καὶ τὰ προτάγματα πέρνανε καὶ δίνανε :

— «Τὸ κεφαλάκι τοῦ Κυρίου νὰ σπάσει».

Δηλαδὴ τὸ κεφαλάκι ποὺ ἀγόρασε ὁ κύριος.

— «Γουρουνὶ ὁ Κύριος !»

Χοιρινὸ κρέας τάχα θέλει ὁ κύριος.

— Ὁ κύριος, βόδι ;

— Τὸ μοῦττι τῆς Κυρᾶς κτλ.

Μὰ καὶ ἄλλα χαριτωμένα πράματα ἄκουε κανέναν στὰ κρεατάδικα. Κάποια γεροντοκόρη ποὺ ψούνιζε χοιρινὸ ρώτησε τὸ χασάπη :

— Τί εἶνε αὐτὰ τὰ στρογγυλά ποὺ μοῦ χώνεις μαζὺ μὲ τίς μπριζόλες ;

— Εἶνε τὰ ἀμελέτητα τοῦ χοίρου, δεσποινίς.

— Δὲν τὰ θέλω. Βγάλτα.

— Ἀφοῦ θὰ γλύφεις τὰ δάχτυλά σου !

— Ὁχι, ὄχι !

— Καλά ! Τὰ δίνω σὲ καμιά παντρεμένη, ποὺ ξέρουνε καὶ τρῶνε.

Μ' ὅλη τὴ βιασύνη τους χασάπηδες σπάνια χάνανε τὴν ὑπομονή τους. Κάποιος πλούσιος πελάτης στάθηκε καὶ ρωτοῦσε :

— Τὸ χοιρινὸ πόσο ;

— Σαρανταῆξ.

— Τὸ ἀρνάκι ;

— Σαρανταδύο.

— Τὸ Βοδινό ;

— Τριανταῆξ.

— Τὸ κατσίκισιο ;

— Τριαντατέσσαρα.

— Τό...

— Κατάλαβα κύριε. Γιὰ τὸ τραγὶ θὰ ρωτήσετε μὲς τὴν Κουμδιά.